

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobkyně: **M. H.**
zastoupena D. H., obecným zmocněncem
oba bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské náměstí 932/6, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2016, č. j. MMR-30149/2016-83/2117,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků řízení

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou osobně dne 12. 9. 2016 u M. s. v P., který usnesením ze dne 15. 7. 2019, č. j. 6 A 171/2016-21, postoupil věc k vyřízení místně příslušnému K. s. v P., domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí K. ú. S. k. (dále jen „k. ú.“) ze dne 10. 6. 2016, č. j. 086197/2016/KUSK (dále jen „rozhodnutí k. ú.“), a toto rozhodnutí potvrdil. K. ú. svým rozhodnutím zamítl žádost žalobkyně ze dne 23. 5. 2015, kterou se domáhala obnovy řízení pravomocně skončeného jeho rozhodnutím ze dne 15. 11. 2013, č. j. 163242/2013/KUSK, v rámci něhož byly d. povoleny „s. ú. a d. RD č. p. X“ na pozemcích p. č. st. X a p. č. X v katastrálním území a o. Ch. (dále jen „p.“) s. žalobkyně, paní H. B. (dále jen „stavebník“).
2. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že po ukončeném stavebním řízení došlo k využití p. nad rámec s. p. Žalobkyně konkrétně uvedla, že p. d., sloužící nyní jako l., nebylo deklarováno jako prostory užívané k bydlení. Po celé délce s. z. byla stavebníkem zabudována e. i., a to

bez ohledu na bezpečnostní předpisy, přičemž současně nebylo posuzováno, zda d. z. splňuje náležité požadavky. Žalobkyně se domnívá, že byly zmanipulovány příslušné posudky. Dále žalobkyně uvedla, že s. u p. přesahuje o X cm na její pozemek. P. těsně přiléhá na z. žalobkyně, čímž neumožňuje provádět její ú. V rámci řízení bylo dle žalobkyně tvrzeno, že celá d. z. není společná, což odporuje znaleckému posudku stvrzenému rozsudkem K. s. v P. ze dne 25. 2. 1975, č. j. 9 Co 56/75-38, který jasně stanoví, že c. z. je ve výhradním vlastnictví žalobkyně. Současně v rámci stavebních úprav vybudoval stavebník b., a to ve vzdálenosti X m od h. s pozemkem žalobkyně, a byly též ve vzdálenosti cca X cm od hranic pozemků vysázeny o. s., jejichž výška bude evidentně přesahovat X m. Žalobkyně dále v žalobě poukázala na skutečnost, že všechny námitky uplatňovala před správním orgánem v plném rozsahu, ale nebyl na ně brán zřetel a nebylo jim vyhověno. Jediná možnost, která žalobkyni zbývala, bylo namítat podjatost pracovníků M. ú. H. (dále jen „s. ú.“). Ani těmito námitkami však nebylo vyhověno a žalovaný se v napadeném rozhodnutí námitkami podjatosti nezabýval.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zejména uvedl, že pokud stavebník provedl p. v rozporu s d. p. s., není tato skutečnost důvodem pro obnovu řízení, ale je nutné postupovat dle § 129 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). S ohledem na § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nelze žalobkyni uváděné důvody obnovy řízení považovat za skutečnosti či důkazy dříve neznámé, a nelze tak využít obnovy řízení pro náhradu zákonných postupů, zvláště pak v případě, kdy stavební zákon výslovně upravuje pro žalobkyni tvrzené skutečnosti příslušný postup. Ze správního spisu pak vyplývá, že žalobkyně v průběhu řízení o d. p. s. námitky podávala a podala i odvolání proti rozhodnutí s. ú. ze dne 19. 6. 2013. Navíc v průběhu řízení mohla využít i jiných zákonných postupů, např. podat stížnost dle § 175 správního řádu. Žalovaný tedy nesdílí názor žalobkyně, že nemohla v řízení o d. p. s. chránit svá práva. Navrhl proto zamítnutí žaloby.
4. V replice žalobkyně uvedla, že žalovaný celou věc opětovně hodnotil jen z formálních hledisek, což žalobkyně považuje za zcela nedostatečné.
5. V průběhu jednání účastníci setrvali na svých podáních, přičemž zmocněnec žalobkyně předkládal soudu fotografie h. se stavebníkem a opakovaně namítal, že mu bylo několikrát různými úředními osobami řečeno, že h. z. patří jim a že s. lze umisťovat jen v odstupu alespoň X m od h. pozemků. Stavebník toho ale nedbal a stále staví na h. K h. z. zatéká, přičemž žalobkyně má nad ch. uskladněno s. Stavebník si také stěžuje na to, že jej přes z. ruší v ch. ch. z. Podle žalobkyně jsou původní rozhodnutí nesprávná, špatně posoudila otázku vlastnictví h. z., přičemž s. ú. je podjatý.

II. Podstatný obsah správního spisu

6. Rozhodnutím ze dne 19. 6. 2013, č. j. SÚ-10564/4/12-Stg (dále jen „d. p.“), s. ú. stavebníkovi povolil realizaci p. spočívající v úpravě h. o. navazujících na r. d. č. p. X ve vlastnictví stavebníka a částečné d. r. d. a stanovil podmínky pro provedení p., mj. že s. bude provedena podle projektové dokumentace ověřené ve stavebním řízení. V odůvodnění s. ú. mj. odkázal na znalecký posudek ze dne 29. 3. 1973 (dále jen „znalecký posudek“), jehož objednatelkou byla žalobkyně, s tím, že s přihlédnutím k němu je nesporné, kdo je vlastníkem h. z. Námitku z. d. v. po z. d. p. do z. na h. pozemku a možného poškození statiky přilehlého ch. a o. d. žalobkyně vypořádal s. ú.

konstatováním, že ze znaleckého posudku vyplývá, že d. s. patří k d. stavebníka a ch. na sousedním pozemku nemá vlastní d. s. Výstavbou p. s. p. zároveň přestane z. do c. s. Ohledně odstupových vzdáleností stanovených vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o obecných požadavcích na využívání území“) s. ú. zejména konstatoval, že její § 25 odst. 6 dovoluje umístit s ohledem na charakter původní z. r. d. a další s. až na h. pozemku. Okolní z. má venkovský charakter řadových domů se společnými štitovými zdmi, přičemž nová z. respektuje stávající charakter území a navazuje na stávající s. do tvaru písmene L stejně, jako je tomu v případě h. budovy navazující na d. žalobkyně. Mezi p. a z. p. patřícím stavebníkovi je pak navržena dilatace.

7. Citované rozhodnutí s. ú. bylo v pořadí druhým rozhodnutím, neboť první rozhodnutí ze dne 4. 7. 2012, bylo k odvolání žalobkyně zrušeno rozhodnutím k. ú. ze dne 24. 10. 2012 z důvodu, že před projednáním žádosti o d. p. s. nedošlo k zahájení řízení o o. s., že nebyl proveden radonový průzkum a že předložená projektová dokumentace neodpovídá právním předpisům. Odvolací námitce žalobkyně, podle níž soudní znalec J. M. ve znaleckém posudku ze dne 17. 5. 1973 zpracovaném jako podklad pro rozsudek O. s. p. P. X, č. j. 1000/72, potvrzený odvolacím soudem, potvrdil, že d. z. mezi bývalou l. stavebníka a k. žalobkyně patří ve spodní k. části stavebníkovi a v h. c. žalobkyni a že c. pokračování z., o které nyní jde, je ve vlastnictví žalobkyně a na jejím pozemku, však k. ú. nevyhověl s tím, že pro své tvrzení nepředložila žádný důkaz.
8. Žalobkyně se i napodruhé proti d. p. odvolala a požadovala dodržení odstupu p. minimálně X m od h. pozemků z důvodu hrozícího z. z. a znemožnění přístupu za účelem údržby zadní části s. žalobkyně sousedící s pozemkem stavebníka, k němuž dilatační s. mezi sousedícími z. nestačí. Žalobkyně zopakovala, že z. v místě s. je c. (ne z k.) a je v jejím vlastnictví a namítla, že tvrzení ve znaleckém posudku se týkala (části) z., která není předmětem tohoto řízení. Ani tentokrát žalobkyně žádný důkaz ke svým tvrzením nepředložila.
9. Rozhodnutím ze dne 15. 11. 2013 k. ú. částečně změnil výrok d. p. (zdůraznil, že se jednalo o nové projednání žádosti v řízení o d. p. s. podle § 129 stavebního zákona), ve zbytku však d. p. potvrdil. V odůvodnění k. ú. konstatoval, že podle předložené situace v měřítku 1 : 5 000 je patrné, že v této části o. Ch. povolená p. respektuje stávající charakter z., kde jsou s. převážně umístěné na h. pozemků. Pokud se jedná o z. pozemku, k. ú. uvedl, že stavební zákon neřeší zastínění pozemku a ani nejsou nikde stanoveny nutné doby o. pozemku. K žalobkyniní tvrzené nemožnosti ú. vlastní z. k. ú. uvedl, že p. oddělenou od stávající z. jen dilatační s. bude i stávající z. chráněna proti povětrnostním vlivům, k samotnému vlastnictví stávající z. se přitom nijak nevyjádřil.
10. V návrhu na obnovu řízení ze dne 23. 3. 2015 žalobkyně argumentovala shodně jako v podané žalobě a žádala, aby při posuzování tohoto návrhu byl z jednání vyloučen v. s. ú. z důvodu jeho pochybení v předchozím řízení a jeho osobních vazeb na stavebníka. Následně žalobkyně doplnila mj. kopii rozsudku K. s. v P. ze dne 25. 2. 1975, č. j. 9 Co 56/75-38 (dále jen „rozsudek ze dne 25. 2. 1975“) a schématického zákresu okolí h. z. mezi pozemky žalobkyně a stavebníka ze dne 16. 5. 1973, který byl přílohou znaleckého posudku zn. 521/73. Z kopie rozsudku ze dne 25. 2. 1975 vyplývá, že K. s. v P. potvrdil rozsudek O. s. P.-z., jímž byla zamítnuta žaloba právního předchůdce stavebníka, aby bylo nynější žalobkyni a jejímu m. uloženo o. v. i., č., o., v., s. z. a z. m. umístěné z její strany na z. bývalého ch. (posléze l.) patřícího právnímu předchůdci stavebníka, resp. strpět

zbourání bývalého ch. (l.) stavebníka. V dané souvislosti přitom K. s. v P. bez bližších podrobností zmínil, že k. h. z. tvoří součást l. stavebníka a že žalobkyně provedla úpravy k. bez souhlasu m. n. v. a stavebníka.

11. Rozhodnutím ze dne 10. 6. 2016 k. ú. žádost o povolení obnovy řízení zamítl. Argumentoval tím, že z vlastního obsahu skutečností, které žalobkyně uvedla, je zřejmé, že nejde o dříve neznámé skutečnosti či důkazy ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) a b) správního řádu. Pokud stavebník provedl s. nad rámec vydaného d. p. s., je nutné toto řešit (opět) postupem podle § 129 a násl. stavebního zákona. Rozsudek ze dne 25. 2. 1975 musel být žalobkyni znám již v době řízení o d. p. s., které bylo zahájeno dne 7. 3. 2012, a mohla jej tedy uplatnit již v průběhu původního řízení. V. s. pak podle k. ú. nevyžaduje p. s. ú. a lze ji řešit občanskoprávní cestou.
12. V odvolání žalobkyně namítala, že nelze přehlížet historii vzniku p., která vznikla jako neoprávněná s., a teprve v návaznosti na její podnět byla d. p. „legalizována“. Podstatná část tohoto řízení o d. p. s. (spojená zejména s místním šetřením) se přitom konala bez její účasti a bez jejího vědomí a její argumenty nikdo nebral na vědomí. Odkaz na § 129 stavebního zákona považuje v tomto případě za nepatřičný, protože v tomto případě jde právě o d. p. s. V průběhu řízení poukazovala na evidentní podjatost příslušného s. ú. a neúspěšně žádala o přenesení rozhodování na jiný, místními vztahy neovlivněný s. ú. Podjatost vyplývá z toho, že na důkazy předkládané žalobkyní nikdo z odpovědných úředníků nebral zřetel, takže výsledek byl takový, jako kdyby je žalobkyně v řízení vůbec nemohla uplatnit. Žalobkyně podotkla, že návrh na obnovu řízení podala proto, že nemá jinou možnost, jak vyřešit č. s., která nezákonně zasahuje do jejích vlastnických práv a hrubě narušuje užívání jejího majetku.
13. Napadeným rozhodnutím ze dne 17. 8. 2016 žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a potvrdil rozhodnutí k. ú. V odůvodnění konstatoval, že předmětem posouzení je to, zda byly splněny podmínky pro povolení obnovy původního řízení, nikoliv posouzení zákonnosti a správnosti tehdejšího postupu správních orgánů. Žalovaný se ztotožnil se závěrem k. ú., že pokud stavebník provedl p. v rozporu s d. p. s., nejednalo se o důvod pro obnovu řízení, ale pro postup podle § 129 stavebního zákona. Důvody obnovy řízení jsou taxativně vymezeny zákonem v § 100 správního řádu, a obnovu tak nelze využít jako náhradu jiných zákonem stanovených postupů, což platí i pro tvrzené neumožnění uplatnění námitek v původním řízení, neboť v takovém případě mohla žalobkyně v průběhu řízení např. podat stížnost podle § 175 správního řádu. Ze správního spisu je nicméně patrné, že žalobkyně v řízení o d. p. s. námitky podala a následně se proti rozhodnutí s. ú. také odvolala. Žalovaný tedy nesdílel názor žalobkyně, že v řízení o d. p. s. nemohla chránit svá práva. Žalovaný ani neshledal, že by došlo k naplnění předpokladu pro nařízení obnovy řízení dle § 149 odst. 6 správního řádu v podobě zrušení nebo změny závazného stanoviska, z něž původní rozhodnutí vycházelo. Námitkou podjatosti se pak žalovaný nezabýval, neboť o obnově řízení rozhodoval k. ú., proti jehož úředním osobám nebyla námitka podjatosti vznesena. Navíc o námitce podjatosti úředních osob s. ú. bylo již v průběhu původního řízení o d. p. s. rozhodováno. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 19. 8. 2016.

III. Posouzení žaloby soudem

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích

uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

15. Podle § 100 odst. 1 správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže:
 - a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo
 - b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno,a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
16. Podle § 100 odst. 2 správního řádu může účastník podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnova řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.
17. Podle § 100 odst. 4 věty první správního řádu rozhodne o obnově řízení příslušný správní orgán z moci úřední též v případě, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem.
18. Ustanovení § 129 odst. 1 stavebního zákona obsahuje taxativní výčet případů, kdy stavební úřady nařídí odstranění stavby. Dle písm. b) tohoto ustanovení je jedním z případů ta situace, kdy je stavba prováděna nebo provedena vlastníkem (stavebníkem) bez rozhodnutí či jiného úkonu předpokládaného stavebním zákonem nebo v rozporu s ním a s. současně nebyla p. d. V tomto případě dle § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona zahájí stavební úřad řízení o odstranění takovéto stavby a poučí vlastníka stavby (stavebníka) o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Za určitých podmínek v zákoně uvedených je tak možné stavbu dodatečně povolit.
19. Obnova řízení, coby jeden z mimořádných (alternativně i dozorčích, nařizuje-li obnovu řízení správní orgán z moci úřední v případě veřejného zájmu nebo dosažení rozhodnutí trestným činem) opravných prostředků předpokládaných správním řádem představuje institut sloužící k uplatnění nových důkazů, jestliže se dodatečně objevily určité skutečnosti nebo důkazy existující již v době vydání původního rozhodnutí, které nemohl účastník řízení, jemuž by byly ku prospěchu, uplatnit. Obdobně to platí též v případě, kdy se provedené důkazy ukázaly být nepravdivými nebo pokud bylo zrušeno či změněno rozhodnutí nebo závazné stanovisko, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno. Vždy však musí jít o takové skutečnosti, důkazy, závazná stanoviska nebo rozhodnutí, které by mohly odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Obnovu řízení konečně lze nařídít též tehdy, bylo-li původní rozhodnutí vydáno v důsledku trestného činu. Obnovu řízení přitom může správní orgán nařídít výhradně z výše popsaných důvodů a z žádných jiných, neboť obecně vzato je změna rozhodnutí, které již nabylo právní moci a založilo práva či povinnosti, nežádoucí z důvodu nutnosti chránit právní jistotu adresátů takového rozhodnutí. Na to upozorňuje výslovně i ustanovení § 102 odst. 7 správního řádu, podle kterého je v novém řízení správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře.

20. Žalobkyně se domáhala nařízení obnovy řízení z důvodu zjištění údajně nových skutečností, tedy z důvodu uvedeného v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. V tomto směru zmiňovala původním rozhodnutím n. způsob využití p. a s ním spojené údajné zabudování e. do společné z. bez ohledu na bezpečnostní předpisy, přesah s. p. na pozemek žalobkyně a n. výstavbu b. a v. s. v blízkosti h. K tomu soud uvádí, že všechny tyto důvody žalovaný, resp. k. ú., zcela správně označil za nepřipustné s tím, že obnova řízení není zjevně instrumentem sloužícím k nápravě situace, kdy stavebník provede s. nad rámec s. p. (d. p. s.), a přílehlavě odkázal na ustanovení § 129 stavebního zákona. Jedná se totiž o skutečnosti, které podle tvrzení žalobkyně nastaly teprve dodatečně, po vydání původního rozhodnutí a v důsledku jeho nedodržení, resp. překročení rozsahu prací a úprav, jež byly povoleny, tudíž ani nemohly být předmětem původního řízení. Pokud by tvrzení žalobkyně byla pravdivá, bylo by jejich zjištění skutečně důvodem pro zahájení nového řízení o o. n. s., jestliže by tyto n. z. či ú. vyžadovaly schválení s. ú. Skutečnost, že již původní rozhodnutí se týkalo n. s., která byla na základě žádosti stavebníka d. p., nevylučuje, že stavebník opět realizuje n. s. ú. (ať již zcela nové mimo rámec původního d. p., či spočívající v porušení podmínek d. p. a p. ú. v odlišné podobě, než byla d. p.) a že opět s. ú. z moci úřední zahájí postupem podle § 129 odst. 2 stavebního zákona řízení o o. n. s. v rozsahu těchto odchylek od původně povolené podoby s. Stavebník by přitom i v takové situaci mohl požádat o jejich d. p., při čemž by musel prokázat, že ani tyto nové z. nejsou v rozporu s právními předpisy a technickými požadavky na výstavbu, a žalobkyni by musela být poskytnuta příležitost uplatnit své námitky.
21. Pokud snad měla žalobkyně na mysli s. ú., které by byly provedeny již v době, kdy bylo vedeno původní řízení o d. p. p., je třeba upozornit na to, že se domáhala obnovy řízení o d. p. s., a nikoliv např. řízení o o. s., „uvnitř“ něž stavebník uplatnil žádost o d. p. s. Úpravy, ve vztahu k nimž bylo zahájeno řízení o o. s., avšak stavebník je nezahrnul do žádosti o d. p., resp. na něž se d. p. konkretizované ve s. ú. potvrzené projektové dokumentaci nevztahuje, zůstávají n. s., jejíž o. je třeba nařídit. Obdobně by tomu bylo v případě takových n. s. ú., ve vztahu k nimž dosud řízení o o. s. dosud ani nebylo zahájeno. Takové s. ú. však zcela zjevně nebyly předmětem původního rozhodnutí o d. p. s., neboť v daném řízení byl s. ú. (co do rozsahu d. p. s. p.) vázán podanou žádostí a nemohl ji překročit. Eventuální existence jiných n. s. ú. tak nemohla být v řízení o takové žádosti jakkoliv relevantní a nemohla by tedy vést k odlišnému rozhodnutí v původním řízení. To platí o to více o takových skutečnostech, jako je zmiňovaná v. s. v okolí společné h., neboť taková činnost nepodléhá úřednímu schválení s. ú. a nemohla by ani vést k zahájení řízení o o. takové „s.“, které je nutným předpokladem pro projednání žádosti o d. p. s.
22. Pokud dále žalobkyně namítala údajné procesní vady původního řízení, jako neřešení potřeby h. i.e společné s. a neprovedení prohlídky d. z. ze strany žalobkyně, popřípadě neřešenou podjatost v. s. ú. (o té však ve skutečnosti rozhodováno bylo, avšak v neprospěch žalobkyně), nejedná se o otázky, které by spadaly pod některý z taxativně stanovených důvodů pro zahájení obnovy řízení. V případě nezákonnosti takového procesního postupu mohla žalobkyně v dané souvislosti podat podnět k zahájení přezkumného řízení nebo podat správní žalobu proti původnímu rozhodnutí k. ú., tyto argumenty však nelze úspěšně uplatnit v řízení o obnově. Totéž platí pro namítanou údajnou nezákonnost hmotněprávního posouzení, pod níž by bylo možno podřadit tvrzenou nemožnost ú. d. z. Také nesouhlas žalobkyně s posouzením jejích námitok ze strany s. a k. ú. není důvodem pro zahájení obnovy řízení. K. ú. ani žalovaný se takovými

skutečnostmi v souladu se shora citovanou právní úpravou obnovy řízení věcně nemohli zabývat, nezbylo jim proto, než návrh na obnovu opírající se o nepřipustné důvody zamítnout.

23. Pokud žalobkyně zmiňovala zcela obecně údajné zmanipulování příslušných posudků (zejména z hlediska požární bezpečnosti), její tvrzení neuvádí žádné konkrétní vady posudků ani důkazy, z nichž by vada posudků plynula, proto takové tvrzení nebylo možné považovat za důvod pro obnovu řízení z důvodu dodatečně zjištěné nepravdivosti původně provedených důkazů.
24. Pokud jde o žalobkyní zmiňovanou informaci ohledně znaleckých závěrů o vlastnictví společné z. mezi žalobkyní a stavebníkem, ze správního spisu plyne, že s. i k. ú. s touto informací pracovali. Znalecký posudek sice není v předloženém spisovém materiálu založen, nicméně se v něm nachází kopie rozsudku ze dne 25. 2. 1975, který se o znalecký posudek z roku 1973 opíral, a také příloha znaleckého posudku – náčrt ze dne 16. 5. 1973. Není přitom nezbytné znát přesný obsah znaleckého posudku, neboť samotné vlastnictví z. v případě pochybností nemůže určovat znalecký posudek, nýbrž pouze rozhodnutí soudu. Navíc, i kdyby snad s. ú. a k. ú. v řízení nesprávně interpretovaly tyto listiny, jak naznačuje žalobkyně, nejednalo by se o situaci předpokládanou správním řádem, že se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, ale šlo by o toliko nesprávné skutkové zjištění, jakožto vadu, proti níž opět mohla žalobkyně brojit jen podáním správní žaloby proti původnímu rozhodnutí k. ú. K tzv. nepravdivému důkazu, resp. konkrétně k ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, zastává odborná literatura názor, se kterým se ztotožňuje i soud, že: „[n]epravdivým důkazem je takový důkaz, který svou nepravdivostí (nesprávností, zkresleností) znemožňuje správnímu orgánu učinit si pravdivý úsudek o stavu dokazované věci. Není pak důležité, zda k nepravdivému důkazu došlo chybným postupem při dokazování ze strany správního orgánu, nebo zaviněným či nezaviněným jednáním dotčené osoby. Může se jednat o podvrženou listinu či znalecký posudek, ve kterém byla použita nesprávná metoda výpočtu rychlosti vozidla při autonehodě.” (viz Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019). Správní řád tak v uvedeném ustanovení jednoznačně míří na odlišné situace, založené na objektivně nepravdivém obsahu důkazního prostředku, ne na pochybení správního orgánu při interpretaci skutkových zjištění. Především je ale nezbytné ve shodě se žalovaným zdůraznit, že žalobkyně jako přímý účastník řízení, v němž byl znalecký posudek vydán, si musela být jeho existence v době vedení řízení o d. p. s. vědoma a mohla a měla jej v původním řízení sama předložit nebo alespoň přesnými údaji identifikovat a navrhnout, nechť si je s. ú. či k. ú. vyžádají od p. s. či znalce a provedou jím důkaz. Pokud tak neučinila, nemůže nedostatek své aktivity v původním řízení dohánět prostřednictvím návrhu na obnovu řízení.
25. Lze tedy shrnout, že ze spisového materiálu není zjevné, že by žalobkyně měla být v původním řízení zkrácena na svých právech takovým způsobem, aby bylo možné hypoteticky uvažovat o naplnění některého z důvodů pro nařízení obnovy řízení. Žalobkyně se v rámci původního řízení o d. p. s. vyjadřovala, uplatňovala námitky a podávala opravné prostředky, přičemž pokud nebyla spokojena s výsledkem řízení, měla možnost proti původnímu rozhodnutí podat žalobu k soudu, popř. podat podnět k provedení přezkumného řízení ve smyslu § 94 a násl. správního řádu, domnívala-li se, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Nařídít obnovu lze však jen na základě zvláštních, zákonem vyjmenovaných okolností, protože tím dochází mnohdy se

značným časovým odstupem k prolomení právní jistoty účastníků řízení dané pravomocným rozřešením sporné otázky. O takové okolnosti se přitom návrh žalobkyně neopíral.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

26. S ohledem na výše uvedené neshledal soud žalobu důvodnou, a proto rozhodl o jejím zamítnutí (§ 78 odst. 7 s. ř. s.)
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Úspěšný žalovaný vznik nákladů o žalobě netvrdil a ani ze soudního spisu neplyne, že by mu vznikly nějaké náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. ledna 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu